

[Arne Melchior]

nogle få hundrede kilometers afstand herfra er der mennesker, der sulter, mennesker, der dør på grund af mangel på læger, medicin osv. Og så skal man ikke engang forsøge at hjælpe! Det er muligt, det ikke lykkes – hvem kan vide det på forhånd – men hvordan vil vi have det med os selv og hinanden, hvis vi om nogen tid, når blodbadet er blevet endnu mange gange større, skal sige: Vi forsøgte end ikke, om vi kunne komme igennem. Det kunne dog tænkes, at det vil lykkes. Alt redningsmandskab ved – i går var der også tale om både brandmænd og søredningsfolk – at bliver det umuligt at nå frem til de forulykkede, ja, så holder man selvfølgelig inde. Men end ikke at have forsøgt! Kan hr. Jørgen Estrup, kan fru Marianne Jelled leve med det? Kan fru Lone Dybkjær leve med det? End ikke at have forsøgt at række den hjælpende hånd ud, når der oven i købet er frivillige, som vil påtage sig at lægge arm og krop til?

Jeg vil gerne slutte med at sige tak til Socialdemokratiet, fordi man sammen med regeringen fandt et kompromis, som begge parter kan leve med. Jeg synes, det er fornemt natte- og morgenarbejde, der er udført, gudskelov for det.

Jeg vil også gerne give en kompliment til hr. Glønborg, som jeg synes både i går og i dag har talt fornemme ord, og for ham som for os andre, inklusive mig selv, er det slet ikke nogen let eller bagatelagtig sag at tage det standpunkt. Men hr. Glønborg har gjort det på en måde, der gør ham og hans parti ære, og som jeg er sikker på også gør Danmark ære.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror, hr. Arne Melchior og jeg deler en dyb interesse for Bibelen, og hr. Arne Melchior begyndte sit indlæg med at henvise til Prædikerens Bog. Jeg synes, at en bestemt betragtning fra Prædikerens Bog må rinde én i hu i dag, når man lytter til hr. Arne Melchiors udtalelser. Når man hører det, som nødhjælpsorganisationerne har frabedt sig, skildret som hjælp, så kommer man uvilkårligt til at tænke på Prædikerens Bog, kapitel 7, vers 29, hvor Prædikereren siger – og man skulle tro, det var møntet på hr. Arne Melchior:

»Dog se, det fandt jeg, at Gud har skabt menneskene, som de bør være; men de har så mange sære ting for.«

Jørgen Estrup (RV):

Debatten i går og i dag har i høj grad drejet sig om frivillighed i forbindelse med den danske FN-styrke til Bosnien-Herzegovina, frivillighed, fordi dette er en ny situation og en ny type opgave, men også frivillighed, fordi vi i Det Radikale Venstre anser det for afgørende, at de danske soldater, som sendes af sted for FN, tror på værdien af deres indsats; de skal selv have valgt opgaven.

Frivillighed er ikke det letteste at forene med militær disciplin og forsvarrets opfattelse af nødvendige kommandosystemer. Heri ligger nok hovedårsagen til, at de seneste timers politiske diskussion og forhandlinger har været så besværlige. Det er normalt inden for forsvaret at forvente og kræve ordrer efterkommet, men udsendelsen til Bosnien-Herzegovina er ikke nogen normal situation, det har alle vist været enige om i den forløbne debat, derfor kravet om frivillighed i denne situation.

Der er altså en indbygget modsætning mellem det, Folketingets flertal ønsker i denne særlige situation, og så forsvarrets normale praksis. Derfor er det afgørende vigtigt, at Folketinget gør det så klart som overhovedet muligt, på hvilke betingelser FN-styrken kan udsendes. Når Folketinget har stemt, er det overladt helt og aldeles til forsvaret og ministeren at administrere beslutningen. Enhver tvivl vil skulle fortolkes med de briller, som forsvaret normalt anvender på sit arbejde.

Som jeg gjorde det klart i min ordførertale ved førstebehandlingen i går, finder Det Radikale Venstre, at den klareste understregning af kravet om frivillighed ville være en tilføjelse til selve beslutningsforslagets tekst; det stillede vi derfor ændringsforslag om. Og det fremgår også af bemærkningerne til det ændringsforslag, at vi accepterer, at den måde, frivilligheden kan komme til udtryk på, er gennem en adgang til at sige nej. Vi insisterer altså ikke på, at man positivt skal melde sig til den kommende styrke. Det fremgår lige så vel, at vi er indforstået med, at det er forsvarsministeren, som opstiller styrken, og at der altså derigennem kan tages de nødvendige hensyn til kvalifikationer, effektivitet etc., når blot det i praksis sikres, at den enkelte står fuldstændig frit i sin afgørelse.

Hvis dette ændringsforslag var blevet vedtaget, var vi også parate til at stemme for beslutningsforslaget, men samtalerne viste jo allere-